

Чужі міста, і запахи й канали —
Все розчинилося на пляму каламутну.
Лише вогні, як черги кулеметні.
Без шкіри світ. Свідомість прогорнули,

Аби єство — алеями магнолій —
Й добра і зла — внизу — бар'єри митні.
Міст. Набережна. Як стіна, самотність,
І — ледь на гальмах — світло у тунелі, —

Шлях, шо — нутром, і шлях — назовні — водний.
Ні берега, ні маяка не видно,
Лише, як гума, — на всі боки — морок.

Ані дороговказів, ані мірок,
На всі кути — сліпуча самота.
Чи вічність — в повсякденні — й саме тут?